

بررسی خوانش دیویدسون از استدلال و پاسخ شک‌گرایانه کریکشتاین

علی حسین خانی
پژوهشگاه دانش‌های بنیادی

خلاصه:

هرچند دیدگاه دیویدسون متأخر در باب معنا و ارتباطات زبانی از آموزه‌های ویتگنشتاین متأخر تأثیر پذیرفته است، اما وی به هیچ روی با استدلال و پاسخ شک‌گرایانه‌ای که کرییکی در کتاب خود، «ویتگنشتاین در باب قواعد و زبان خصوصی» (۱۹۸۲)، به ویتگنشتاین نسبت می‌دهد موافقت ندارد. بر اساس استدلال شک‌گرایانه، چیزی به نام قصد معنایی مشخص با یک کلمه وجود ندارد چراکه نمی‌توان هیچ فکتی در باب حالات رفتاری یا درونی گوینده معرفی کرد که بر اساس آن بتوان تعیین کرد که گوینده چه قاعده‌ای را در باب کاربرد صحیح یک کلمه پیروی می‌کرده است و یا چه معنایی را با کلمه‌ای قصد کرده است. دیویدسون، استدلال شک‌گرایانه را به علت پیشفرض گرفتن دیدگاهی نادرست در باب معنا نقد می‌کند، یعنی دیدگاهی که وجود قواعد و یا مشابه آن را برای وجود ارتباطات زبانی ضروری می‌داند. وی همچنین پاسخ شک‌گرایانه کریکشتاین را نیز رد می‌کند، چراکه بنظر وی، این دیدگاه به قیدی متوسل می‌شود که برای وجود ارتباطات زبانی موفق ضروری نیست، یعنی صحبت کردن به طریقی که گویندگان دیگر در یک جامعه زبانی صحبت می‌کنند. اما، دیویدسون، نه تنها پاسخ شک‌گرایانه را رد می‌کند، بلکه دیدگاهی بدیل را نیز به عنوان جایگزین پیشنهاد می‌دهد که بر اساس آن، آنچه که موفقیت در ارتباطات زبانی را تبیین می‌کند موفقیت دو شخص در فهم (یا تعبیر) اظهارات زبانی یکدیگر است. در این سخنرانی، موفقیت خوانش دیویدسون از استدلال و پاسخ شک‌گرایانه و همچنین انتقادات وی به آن را بررسی خواهیم کرد.

زمان: دوشنبه، ۲۴ مهر ۱۳۹۶، ساعت ۱۶ الی ۱۸

مکان: میدان شهید باهنر، پژوهشگاه دانش‌های بنیادی (مرکز تحقیقات فیزیک نظری و ریاضیات)،

پژوهشکده فلسفه تحلیلی، سالن شماره ۱